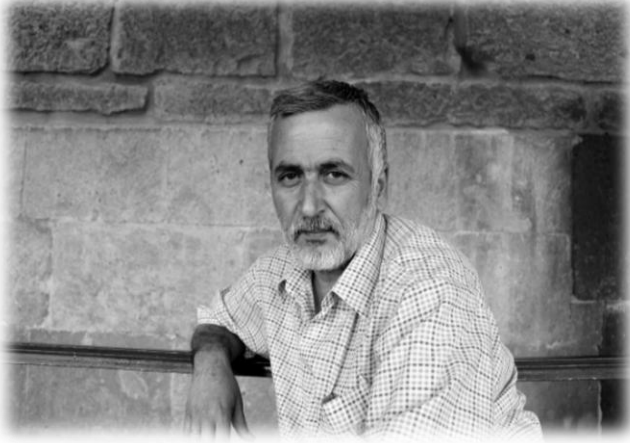

ADNAN BÜYÜKBAŞ'IN ARDINDAN

Mustafa İBAKORKMAZ

Adnan Büyükbaş'la 90'lı yıllarda tanıştık. Tanışma vesilemiz benim o yıllardaki şiir hevesim; Adnan Büyükbaş'ın da tanınan, sevilen bir şair oluşuydu. Şiir başta olmak üzere edebiyatın merkezde olduğu bir arkadaşlığımız oldu. Aynı şeylerden zevk alan insanlar arasında bir ağ oluşması doğaldır. Mesela güvercin besleyenler birbirini tanır. Tanımadıklarından da haberdar olur. Koleksiyoncular, değişik hobi sahipleri için de durum böyledir. Aynı şeylerden zevk almak ve birilerini tanımak, ille de insanların birbirini sevdiği, değer verdiği anlamına da gelmez. Ama bizim Adnan Büyükbaş'la olan tanışıklığımız edebiyatsever olma ortak paydasını aştı. Önce arkadaşlığa evrildi. Sonra dostluğa taşıdı. Daima Adnan abim olmakla birlikte, onun tevazusu ve güzel gönlü sayesinde dost olduğumuzu da söyleyebilirim.

Adnan Büyükbaş'la birlikte çok güzel günlerimiz geçti. İnönü Parkı'nda onun semaverde demlediği çayı birlikte içtik. Kon Kafe'deki şiir akşamlarına onun davetiyle katıldım. Beceremediğim ve hazzetmediğim halde, Adnan Büyükbaş'ın hatırı için Kon Kafe'de bir akşam şiir okumuşluğum bile oldu. Yoğun Burç'ta, muhtelif çay ocaklarında, Büyükbaş'ın evinde, bizim evde... Birçok mekânda buluştuk. Muhabbet ettik. Bir araya geldiğimiz her vakitte şiir, roman, hikâye üzerine konuştuk.

Edebi görüşlerimizde benzerlikler olmasına rağmen bazı farklılıklar da vardı. Ben Adnan Büyükbaş'ın olması gerektiği yerde olmadığını, bunun için yapması gerekenleri ihmal ettiğini her fırsatta söylerdim. Beni sevip değer verdiğinden olsa gerek, sözüm batmazdı. Her defasında hak verirdi. Temel eleştirim şuydu. Adnan Büyükbaş, yazardı ve yazdıktan sonra üzerinde fazla durmazdı. Yeniden gözden geçirme gereği duymaz, bittiğine kanaat getirdiği zaman kitabını yayımlardı. Elbette bir edebiyat öğretmeni ve yıllarca şiir, roman, hikâye yazan biri, eserinin tamamlandığına karar verebilir. Ama o, bir sonraki projeye geçmek için acele ederdi. Bu aceleciliğin daha mükemmel eserler ortaya koymasına engel olduğu konusunda Büyükbaş'ı uyarırdım. Dediğim gibi, her defasında bana hak verdi. Yapmak istediği şeylerin çokluğu, ilgisinin farklı alanlara dağılması buna mani oldu. Ben şahsen, Adnan Büyükbaş'ın eserlerinin Türkiye'nin büyük yayınevleri tarafından basılmış olmasını çok arzu ederdim. Ama nasip değilmiş.

Adnan abiyi uyardığım, verdiği emeğe şaşırduğum konulardan biri de onun tiyatro sevgisi olmuştur. Tiyatroyu çok severdi. Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği Uluslararası Tiyatro Festivali'ne her yıl büyük bir heyecanla çalışır, özveriyle çocukları hazırlar ve mutlaka bu festivale katılırdı. Şundan adım gibi eminim. Çünkü Kayseri'deki tiyatro camiasından da çok tanıdığım oldu. Adnan Büyükbaş'ın tiyatroya duyduğu sevgi tiyatrocuyum diyen birçok insandan daha fazladır. Tiyatro için verdiği emek de öyle. Tiyatro camiasından birkaç arkadaşına da özel muhabbeti olduğunu belirtmek lazım. Renkli Tebeşir Tiyatro Topluluğu'nun kurucusu İbrahim Altuntaş ve İbrahim Esen ilk akla gelen isimlerdir. Ama, Adnan Büyükbaş'ın oyunlarını sahneye ve Kayseri dışına taşıyan Fehmi Gökdeniz'in yeri ayrıydı diye düşünüyorum.

Adnan Büyükbaş iki kez beyin kanaması geçirdi. İlkinde hastanede yattığı günlerde onu sıkça ziyaret ettim. Aramızdaki yakınlaşmanın onun cephesinden farklı bir boyut kazanması sanırım bu ziyaretlere bağlıydı. Yalnız bırakmadığımı gördü ve unutmadı. İkinci kez beyin kanaması geçirdiğinde ise etkisi daha çok oldu. Ağır bir rahatsızlığı atlatmıştı. Ama konuşması biraz değişti. Adnan Büyükbaş'ı önceden tanıyanların birçoğu onunla muhabbet ederken bu ağır rahatsızlığın izlerini anlamadı ya da anlayış göstermedi diye düşünüyorum. Sonra tanıyanlar ise onun eskiden beri böyle olduğunu mu düşündü onu da bilemiyorum. Benim cephemden konuşmasındaki tutukluk, konu atlamaları çok

anlaşıldı. Nitekim ondan bir süre sonra benim de başıma aynı dert geldi. Bir nevi aynı kaderi paylaşmanın derin anlayışına ikimiz de ulaştık diyebilirim.

Adnan Büyükbaş, özü sözü bir olan bir adamdı. Öfkelenildiğinde, herhangi bir konuyu kabul etmediğinde, itiraz ettiğinde hiç çekinmeden diyeceğini derdi. Bu sözlerden hırçın ve aksi bir adam portresi canlandırmamak lazım. Onun öfkesi, itirazı, insan olarak her tür haksızlık karşısındaydı. İkinci olarak onun hırçınlaştığı yer, dünyaya baktığı yerdı. Yani Türk milliyetçisi olarak duyguları ve düşünceleri o kadar birbiriyle örtüşüyordu ki, düşünce olarak yakınsa duyguları da yakınlaşır, düşünce olarak uzaksa duygu olarak da uzaklaşırdı. Burayı daha doğru ifade etmek için şunu da belirtmem lazım. Farklı düşüncelere tahammülsüzlük şeklinde bir anlam çıkmamalı. Sadece Türklükle ilgili duygu ve düşüncelerine saldırı veya tahfif söz konusu olduğunda taviz vermez, gereken tepkiyi ortaya koyardı.

Geçtiğimiz Eylül ayında sosyal medya hesabında “Rahmet dilemek zor olmamalı?” başlıklı bir yazı yayınlamıştı. Bu yazıda siyasi görüşü ve sanat anlayışı arasındaki ilişkiyi nasıl dengelediğini dile getirmişti. Şöyle diyordu: “Bendeniz öğretmenliğimin ilk yıllarında bu hataya düşmüş biriyim. Sevdiği sanatçıları ballandırarak anlatırken siyasi kişiliğini sevmediklerimi ansiklopedik bilgi verme dışında bir şey yapmadım. Benim sanat ve gönül dünyamda yeri olan bütün sanatçıları sanatçı kimliğiyle değerlendirmeyi öğrendim çok şükür. Siyasi görüşü bana ters olan kişiyi sanatımı övdüğüm zaman siyasi kimliğini de övecek olduğum noktada uzak kalmayı da öğrendim. Yazdıkları ve karakteri uyuşan sanatçılar benim için daha kıymetli olmuştur.” Geldiği bu nokta onun hem insani hem de sanatsal olarak ulaştığı olgunluğu gösteriyor diye düşünüyorum.

Adnan Büyükbaş'ın bu olgunluğa ulaşma macerasına da kısmen tanıklık ettiğime inanıyorum. Belki sohbetlerimizin katkısı da olmuştur. Bunu kendime pay çıkarmak için söylemiyorum elbette. Şöyle açıklayayım. Şair Emin Akdamar'ın cenaze merasiminden sonra Adnan Büyükbaş'la karşılaşmıştık. Neden üzgün görüldüğümü sorduğunda Emin Akdamar'ın vefat ettiğini, onun cenazesinden geldiğimi söylemiştim. Adnan Büyükbaş ve Emin Akdamar aynı kuşağın şairiydiler ve aynı şehirde yaşıyorlardı. Fakat buna rağmen o ve öncesi yıllardaki ideolojik kamplaşma nedeniyle hiç tanışmamışlardı. Aynı şehirde yaşamalarına ve ikisi de şiir yazıyor olmasına rağmen. Adnan Büyükbaş, Emin Akdamar'ın ölüm haberini benden aldıktan sonra “Şairin ölümü ya da kuyudan ayrılan su” başlıklı bir yazı yazmıştı. Yazıda şöyle diyordu: “Ben kısa bir donma hâlimden sonra, hakkında adından başka şey bilmediğim bir şairin ölümünün acısını yaşıyorum. Kitabı çıkmıştı yakınlarda. Yakınlar belki on-on iki aydı. Kitabından evvel İmlasız'da bir şiirini okuduğum, kitabını almak istediğim ama araya nefret ettiğim ihmalkârlığım girince unuttuğum Emin Akdamar, ölmüş. Herhangi birinin ölümü gibi gelmedi bana. Mustafa'ya haber verseydin, diyecek oldum, vazgeçtim. Tabutuna bir el atarak kitabını alamadığım bir şaire vicdanımı mı temizlettirecektim.” Bu alıntıya neden başvurduğum? Şunu biliyorum, bugün hayatta olsalardı, bir araya gelmeleri için uygun bir zemin bulacaklardı. Ama o günler insanların ayrı dünyalarda yaşadığı zamanlardı. Şunu da belirteyim, Adnan Büyükbaş'ın sözünü ettiğim yazısını, Halim Şafak'ın çıkardığı (Halim de Adnan'ı tanımadan kaybetti.) Bireylikler dergisinde Emin Akdamar'ı anan bir sayıda yayımlandı. Adnan Büyükbaş vefat ettikten sonra durusthaber.com sitesinde Yusuf Kartal da bu yazıyı alıntılardı. Bu yazının okunmasını arzu ederim doğrusu. Çünkü bu yazı Adnan Büyükbaş'ın yüreğini ortaya koyduğu bir yazıdır bana göre. Öte yandan, Adnan Büyükbaş'la dostluğumuzun da çok özel bir kanıtıdır benim için. Elbette aynı zamanda çok özel bir hatıra.

Adnan Büyükbaş'ın küskünlükleri, kırgınlıkları, hayal kırıklıkları vardı. İnsani olarak bu olabilir. Büyükbaş'ın şehirle ilgili hayal kırıklıkları önemlidir. Çünkü bu hayal kırıklıkları kendi adına isteklerinin, arzularının gerçekleşmemesiyle ilgili değildi. Şehrin olması gereken yerlere gelemeyişle ilgiliydi. Bu kırgınlığı hem özel sohbetlerde, hem de sosyal medyada yaptığı paylaşımlarda görebiliriz. Mesela 7 (yedi) yıl boyunca Kayseri Kalesi'nde faaliyet gösteren Sanat Sokağı'nda yer aldığı halde, şehrin halkından ziyade şehir dışından gelenlerin buraya gelmesini şehir adına dert edinir.

Adnan Büyükbaş'ın hayalleri vardı. Sohbetlerimizde çokça yer almıştır bu hayaller. Bazıları hayal olarak kaldı elbette. Ama bazılarını kısmen gerçekleştirdi. En azından gerçekleştirmek için adımlar attı. Büyükbaş'ın en büyük hayallerinden biri, küçük bir tiyatro salonu kurmaktı. Az sayıda seyirciye hitap edecek bir salon, küçük bir sahne. Aynı zamanda şiir okunacak, edebiyat konuşulacak bir kültür merkezi.

Bunu çok arzu ettiğini, yer aradığını, maddi imkansızlıkların yolunu kestiğini biliyorum. Sonra güzel ve nitelikli bir yayınevi kurma hayali.

Hatta bu hayali kısmen birlikte gerçekleştirdiğimizi söyleyebilirim. Adnan Büyükbaş, Nurkal Kumsuz, Ali Rıza Navruz'la beraber Edebiyat Yolcuları diye bir yayıncılık tecrübemiz oldu. Adnan abinin Derin/iz, İnce Düşünce ve Son Kurşun adlı kitaplarını bu yayınevinden çıkarmıştık.

Edebiyat Yolcuları'nı birlikte yürütemedik. Ben kendi başıma bir yayınevi kurmaya niyetlendim. Adımı Delidumrul koydum. Bir logo tasarladım. Bunu Adnan abiyile paylaştığımda hem ismi hem de logoyu çok sevdi. Bunu bana ver dedi. Ben de severek kabul ettim. Adnan Büyükbaş, son iki kitabını bu yayınevinden çıkarmış oldu. Bu da bir anı olarak kalmış oldu bende. Bunları söylemişken, İnce Düşünce, Derin/iz, Hiçkimse, Zor Yıllar ve Son Kurşun adlı kitaplarının mizanpajlarını ve kapaklarını tasarlamak da bana nasip olmuştu. Adnan abi, Son Kurşun için yaptığım kapak çalışmalarından benim önerdiğimi kullanmadığına uzun zaman boyunca pişman oldu. Keşke senin dediğin kapağı kullansaydık, dedi. Benim için önemli olan onun tercihiydi. Ne de olsa ikisini de ben yapmıştım. Benim için aralarında fark yoktu. Müsterih olduğum bir konuyu daha belirtmem lazım. İkinci kez beyin kanaması geçirdikten birkaç ay sonra, Büyükşehir Belediyesi'nin yayınladığı Şehir Kültür Sanat dergisinin 47. Sayısında Adnan Büyükbaş'la bir söyleşi yapmıştık. Bu söyleşiyi yapmadan onu kaybetseydim büyük pişmanlık yaşardım sanıyorum.

Adnan Büyükbaş şöyle diyor: "Derler ya, insan akrabasını seçemez ama arkadaşını seçebilir diye. Öyle işte bazen arkadaşlıklarımızın arasında sudan sebeplerle küsmeler, ayrılıklar olabiliyor... Anlayış babında farklılaşma yoksa arkadaşlıklarınızı zedelemeyin. Kaybedecek şey samimiyet olmasın gerisi hikâye. Eski arkadaşlarınızı kaybetmekten korkun... Yeni arkadaşın yenisi gelebilir. Fakat eski arkadaşın yerine başkası gelmez." İnsanlar, arkadaşlarının gönlünde ne derece yer ediklerinden emin olamayabilir. Ama ben şunu biliyorum. Adnan Büyükbaş beni gerçekten çok severdi. Sevdiğini her haliyle belli ederdi. Ben de onu çok severdim. Arkadaş olduğumuz otuz yılı aşan süre boyunca küskünlüğümüz hiç olmadı. Kırgınlık, dargınlık nedir bilmedik. Birbirimize batan hiçbir sözümüz olmadı. Geriye dönüp baktığımda, kıymetini daha çok bilseydim, keşke kalbini kırmasaydım dediğim bir hadise yaşamadık. Birbirimizi kaybetmeden bir ömür yaşadık.

Yazı uzuyor ama Adnan abiyile ilgili duygu ve düşüncelerimi tam olarak ifade edemediğimi biliyorum. Son sözler kabilinden, Adnan Büyükbaş'la yaşadığım son anımı kayıt altına almak istiyorum. Yazının en zor kısmı da bu olacak.

6 Şubat Cuma günü bir yakınımın cenazesine katılmam gerektiği için işyerinden izin almıştım. Defin işleri bittikten, baş sağlığı faslından sonra Esenyurt'tan Meydan'a kadar yürüdüm. Sahabiye Mahallesi'ne yöneldim. Öteki sokaktan gidecektim. Fakat Adnan abiyi ziyaret edeyim diye Adnanistan'ın bulunduğu sokağa girdim. Adnan abi dükkândan çıktı. Kapının önünde bir tabureye oturdu. Yanında üç adam vardı. Dükkân komşularıydı. Yaklaşık on metre kala beni gördü. İki elini yukarı kaldırdı. Sanki gelme diyor. Anlamadım. Yanına varınca alınındaki terleri gördüm. Ne oldu abi, dedim. Nefes alamıyorum, dedi. Yanındaki adamlara, ne oldu diye, sordum. Birdenbire fenalaştı, dediler. Geçen yıl kalp krizi geçirdiğim için belirtilerden şüphelendim. Yapacak bir şey yoktu. Otuz saniye içerisinde 112'yi aradım. Kocasinan Emniyet Müdürlüğü'nün önündeyiz dedim. Adnan abiyi sokağın köşesine getirdik. Yolun ortasına çıkıp ambulansı beklemeye başladım. Bir yandan da yanına gidip kontrol ediyordum. Çaresizlik içinde dakika tutarak bekledim. Ambulans tam 5 dakika içerisinde geldi. Adnan abiyi alıp şehir hastanesine götürdüler. Ambülans çok hızlı gelip müdahale ettiği için sağlık haberini bekliyordum. Birkaç saat sonra da hayatımda çok nadir üzüldüğüm şekilde vefat haberini aldım. Ölümle defalarca yüzleşmiş, kendi hayatımda birkaç defa burun buruna gelmiş biri olarak, sevdiğim bir insanın son nefeslerine şahit olmak üzerimden atamadığım bir etki bıraktı.

"Benim için değer taşıyan sanatçı duruşu olan sanatçıdır. Bu duruşu taşıyan bütün sanatçı ve fikir adamlarına hayattaysalar sağlık, öldülerse rahmet diliyorum." diyen Adnan Büyükbaş'ı duruşu olan bir sanatçı ve fikir adamı olarak rahmetle anıyorum. Ailesine ve sevenlerine başsağlığı diliyorum.

Hocam, önce biraz kendinizi tanıtır mısınız? Bu vesile ile çocukluğunuzdaki Kayseri'den de bahsetmiş olalım.

Merhaba sevgili kardeşim İbakorkmaz. Kendimi tanıtmadan önce seni tanıdığım günlerden bahsedeyim isterim. 1990'ların ikinci yarısının başladığı dönemdi. Yürüyen bir şair olarak gördüğüm İbakorkmaz'ın sanatçı kimliğinin bu kadar yıl sonra gözümde ve gönlümdeki yerinin daha da yüceldiğini söylemek isterim.

Buradan şu noktaya gelmek isterim: Benim gençliğimdeki Kayseri ile senin gençliğinin Kayseri'sinin bir farkı olmadığını düşünüyorum. Demek isterim ki eski Kayseri şimdiki gibi sanattan ve sanatçıdan uzak bir şehir değildi. Tabii ki bana göre böyle. Bu vesile ile çocukluğumdaki Kayseri'nin, kalem ve saman kâğıdı ile barışık bir şehir olduğunu söyleyeyim. Yazlık sinemalarından, şiir akşamları düzenlenen mekânlarından bugüne gelen Kayseri; çok sayıda günlük gazetesi ve o gazetelerinde hatırı sayılacak oranda köşe yazarı olan Kayseri, benim çocukluğumdan gençliğime uzanan bir kültür ve sanatla yoğrulan bir şehir idi.

Uzattıkça konuyu dağıtacağımı bilerek bu soruya vereceğim cevabı, kırk yaşını geçeli yirmi yıl olmuş bir şair ve yazar olarak noktalamak istiyorum sevgili dostum İbakorkmaz. Bilmem oldu mu? İçimdeki kırk kanadı olan yanımlı anlatabildim mi?

Öncelikle güzel sözleriniz için teşekkür ediyorum Adnan hocam. Eğitimci ve sanatçı olarak tanıdığım Adnan Büyükbaş ile yapmaya niyetlendiğimiz söyleşinin eksenini olan edebiyata geçmek istiyorum. Edebiyatla olan ilişkiniz nasıl başladı? Size bu yolu açan, teşvik eden kişiler kimlerdi, nasıl bir ortam vardı?

Sevgili İbakorkmaz, edebiyatla ilgim edebiyat öğretmeni olmadan çok çok önceki yıllarda başlamıştı. 1963 doğumlu olduğumu ve Çifteönü Mahallesi'nde doğduğumu söylemiş miydim? Dolayısıyla benim liseli çağlarım 12 Eylül darbesinin öncesini de içine alacak bir dönemdi. O yıllar zor yıllardı. Sağ-sol çatışması diye tanımlanan bir ortamda büyüdük. Ve o dönemin şartları içinde kitapla haşır neşir olan, olması gereken bir zeminde yaşadık. Mesela 17 yaşında bir genç olarak; işçi meselesinden tarım kentleri konusuna, Türk tarihinden sosyalist ülkelerdeki fikir özgürlüğü konusuna, İslam'da milliyetçilik düşüncesine pek çok hususta seminerler veren bir "çocuk" olarak; mahalle gençlik derneklerinde sık sık düzenlenen "ayran gecelerinde" mikrofon tutan bir "genç" olarak şiirler de okudum. Mustafa kardeşim, bu arada senin de bildiğin gibi birkaç ay önce yaşadığım beyinde pıhtı atması

yüzünden yaşadığım konuşma zorluğum ve laflarımı toparlayamadığım için anlayışına sığıyorum ve bu söyleyişi okuyacak olan insanların duasını bekliyorum. Çok şükür eskisinden daha iyi olduğumu da ekliyorum. Nerede kalmıştım İbakorkmaz? (gülüşmeler)

Geçmiş olsun hocam. Edebiyatla ilişkinizin nasıl başladığından bahsediyorduk.

Ha, evet kardeşim, ilkokul sınıf öğretmenim Nafiz Ağca Bey'in şiirler, gazete ve kitaplardaki hikâyeleri ile edebiyat sevgimizin tohumu atıldığını söyleyebilirim. Daha sonraki yıllarda Avukat Nevzat Türkten Bey'in yayımladığı Erciyes dergisi ve Mahmut Çağlıgöncü Bey'in yayımladığı Kültür ve Sanat dergisi çevresinde kendimi geliştirmeye başladığımı söyleyebilirim.

Üniversite yıllarınız Konya'da geçmiş. Orada edebiyat ortamı nasıldı? O yıllar daha sonra sizde nasıl izler bıraktı?

Oo güzel bir nokta bu kardeşim. Tabii ki Kayseri gibi sanat kokan bir şehirden Konya gibi manevi iklimi hissedilen başka bir güzel şehirle tanışmam benim için de şans oldu. Gerçi İstanbul gibi bir şehirde yazılarını, şiirlerini okuduğumuz yazar, şair ve hocalardan yararlanmak isterdim. Ne var ki 12 Eylül baskı döneminin 1981-1985 yılları ortamında şiir damarımı orada beslediğimi söyleyebilirim. Akademik anlamda hoşlanmadığım üniversite ortamının soğuk havası, "siyasal" dünya görüşleri farklı sanat (Sosyalist-İslamcı-Ülkücü) anlayışı olan arkadaş ve dostlarımla renklendi. Mesela Konevi dergisi ve edebî yönü ondan daha yüksek olan Güldeste dergisi bana derin izler bıraktı.

Şiir, deneme, roman, hikâye kitaplarınız var. İlk göz ağrınız bunlardan hangisi?

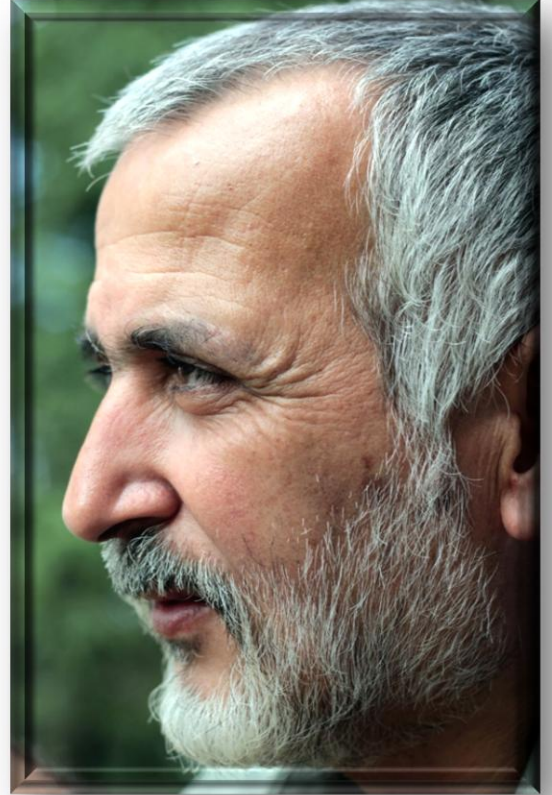
"Eserlerim benim çocuklarım gibidir. Bu yüzden ayırım yapamam!" diyen yalancılardan olmak istemiyorum. Tabii ki her kitap veya her şiirin ya da hikâyenin yazar-şairi için ayrı değeri ve önemi vardır. İyisi kötüsü ile hepsinin onlar gözünde başka yeri vardır. Benim şiir kitaplarımda ilk göz ağrım Ay Kapımdan İçerde, hikâyede Bir Gri Gökkuşuğu, romanda Üçgenin Dördüncü Köşesi'dir. Bunların yanı sıra kitaplarımda içinde Derin/iz, Hiç kimse, Zor Yıllar, İnce Düşünce, Bir Adım Hüzün adlı kitapları severim. Siyasi kitapları zaten saymak istemiyorum 15 kitaptan kala kala bunlar var işte. Ha bir de Kimliğim Bir Gül ile Firkat de var. Onları da severim.

İlk kitabınız bir deneme kitabı, sonra edebiyatın diğer türlerinde de eserler verdiniz. Hepsinin yeri ayrı olabilir elbette. Ama bu çeşitlilik sizin için ne anlama geliyor? Her birini ayrı ayrı tatmak mı istediniz, yoksa ifade imkânları mı farklı?

"Yazmayacaktım çıldırırdım" diyen kimdi kardeşim? Aynen senin dediğin gibi "ifade imkânları" ve o dediğin şey, yani "her birini ayrı tatmak için" yazdım gibi geliyor bana.

Bir de tiyatro sevginiz olduğunu biliyoruz. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Daha çocukken yani ortaokul sınıflarımın birinde koca bir deftere Timur ve Bayezid arasında geçen dönemi yazdığım "piyes"im vardı. Kaybettiğim o defteri bulmayı çok isterdim. Elbette gülmek için. Bir de tiyatro sevgim çocukken seyrettiğim filmlerden geliyor zannederim. Gençken en çok istediğim bir şey ve ukdedir, Atsız'ın Bozkurtlar romanını çekmek isterdim. Tabii ki o zamanlar "çekmek" kelimesini bilmiyordum ve "senaryo" diye bir kelime benim sözlüğümde yoktu.

Şimdiki aklınızla geriye dönüp baksanız, nasıl bir edebiyat yolculuğu yapmak isterdiniz? Bu sorudan gençler faydalanabilir diye düşünüyorum.

“Son pişmanlık neye yarar” mı demişti Müslüm Baba? Beşinci soruya dönmek gerek. Şimdiki aklım olsa bir, bilemedin iki türe yönelmek isterdim. Deneme veya tiyatro bu ikiden biri olurdu.

Benim sayabildiğim kadarıyla 15 tane yayımlanmış kitabınız var. Çoğu da Kayseri’deki yayınevlerinden çıkmış. Kayseri’de bulunan yayınevleri ve şehrimizdeki yayıncılık hakkında neler düşünüyorsunuz?

Sen de kitap yayıncılığının her aşamasında bilgisi ve yeteneği olan bir yazar-şair olarak bu şehrin gerektiği seviyede olmadığını biliyordur. Ya da doğrusu benim uzak kaldığım, ukalalık etmeye gerek yok... Hâsılı benim bu soruya verecek cevabım yoktur!

Kitaplarınız arasında sizin için en özeli hangisi. Şair, romancı, hikayeci Adnan Büyükbaş’ı tanıyıp anlamak için eserlerinize nasıl bir sırayla bakmak gerekir?

Biraz önce demiştim Üçgenin Dördüncü Köşesi ve Hiç Kimse adlı romanlarımı yeniden yazmak isterdim. Derin/iz’deki şiirlerimi ve tabii ki yarım hikâyelerimle romanlarımı bitirmeyi arzu ederdim.

Şimdilerde daha çok resim sanatıyla ilgilisiniz. Edebiyatla aranızda bir mesafe mi girdi? Resim sizi daha çok mu tatmin ediyor? Yoksa yazmaya devam ediyor musunuz?

Resim de güzel sanatların önemli bir dalı. Fakat ben ressam değilim. Ekonomik tarafı yani parayı düşünmedim, yazarlığı resme değişmiş olduğum bir ihanetin içindeyim.

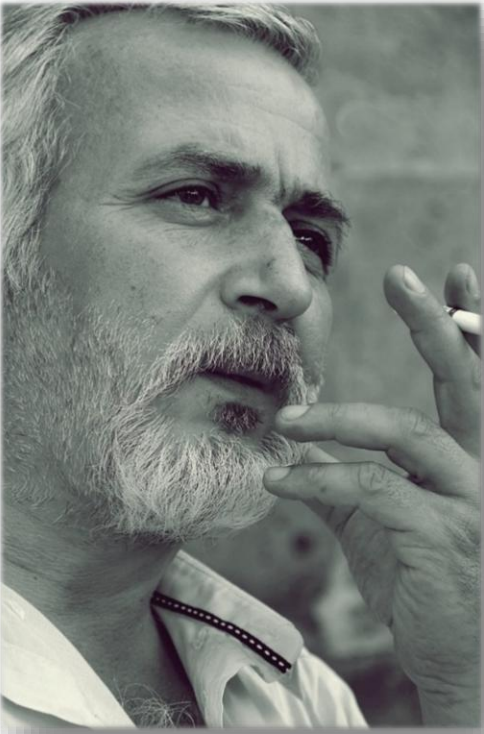
Sizce şehirde bir kültür ortamı oluşması adına bugüne kadar yapılan doğru veya hatalı şeyler neler? Mevcut eksikliklere bakarak, şehrin geleceği açısından kısa vadede sanatçılar neler yapabilir?

Keşke bu soruya gelene kadar gevezelik etmeseydim sevgili İbakorkmaz. Çünkü bu konuda uzun uzun sohbet etmek isterdim. Fakat az önce dediğin gibi “resim yapmak edebiyatla arama mesafe koydu.” Beni tanıyanlara ve sevenlerime dediğim gibi “yaktaktan yazmaya vakit bulamıyorum!” Değerli okuyucular anlasın diye diyorum ki resimleri ahşap yakma yöntemi ile yapıyorum. Senin bu söyleşin ümit ederim ki benim yeniden edebiyat damarımın açılmasını sağlar.

O zaman biz de sizin yazmaya dönüşünüzü istediğimizi söyleyelim hocam. Sohbetiniz için teşekkür ediyoruz.

Kalemimi gömdüğüm yeri hatırlattığın için asıl teşekkür edecek olan benim dostum İbakorkmaz.

(Şehir Kültür Sanat Dergisi, Sayı: 47, Ekim Kasım Aralık 2022)

Şimdiki aklınızla geriye dönüp baksanız, nasıl bir edebiyat yolculuğu yapmak isterdiniz? Bu sorudan gençler faydalanabilir diye düşünüyorum.

“Son pişmanlık neye yarar” mı demişti Müslüm Baba? Beşinci soruya dönmek gerek. Şimdiki aklım olsa bir, bilemedin iki türe yönelmek isterdim. Deneme veya tiyatro bu ikiden biri olurdu.

Benim sayabildiğim kadarıyla 15 tane yayımlanmış kitabınız var. Çoğu da Kayseri’deki yayınevlerinden çıkmış. Kayseri’de bulunan yayınevleri ve şehrimizdeki yayıncılık hakkında neler düşünüyorsunuz? Sen de kitap yayıncılığının her aşamasında bilgisi ve yeteneği olan bir yazar-şair olarak bu şehrin gerektiği seviyede olmadığını biliyorsunuzdur. Ya da doğrusu benim uzak kaldığım, ukalalık etmeye gerek yok... Hâsılı benim bu soruya verecek cevabım yoktur!

Kitaplarınız arasında sizin için en özeli hangisi. Şair, romancı, hikayeci Adnan Büyükbaş’ı tanıyıp anlamak için eserlerinize nasıl bir sırayla bakmak gerekir?

Biraz önce demiştim Üçgenin Dördüncü Köşesi ve Hiç Kimse adlı romanlarımı yeniden yazmak isterdim. Derin/iz’deki şiirlerimi ve tabii ki yarım hikâyelerimle romanlarımı bitirmeyi arzu ederdim.

Şimdilerde daha çok resim sanatıyla ilgilisiniz. Edebiyatla aranızda bir mesafe mi girdi? Resim sizi daha çok mu tatmin ediyor? Yoksa yazmaya devam ediyor musunuz?

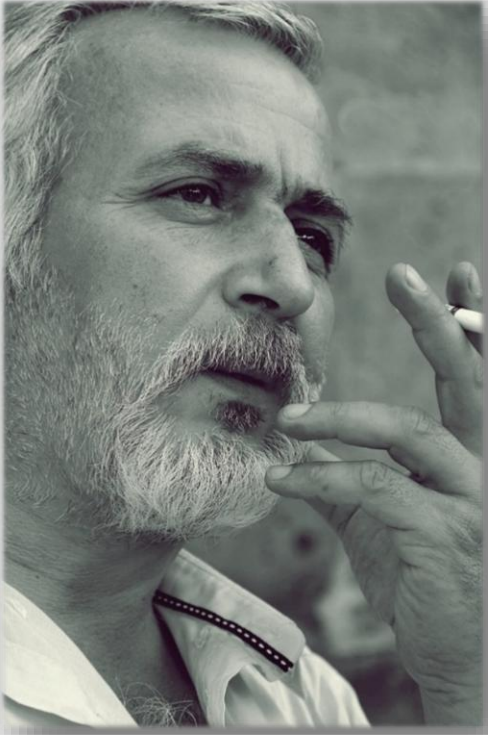
Resim de güzel sanatların önemli bir dalı. Fakat ben ressam değilim. Ekonomik tarafı yani parayı düşünmedim, yazarlığı resme değişmiş olduğum bir ihanetin içindeyim.

Sizce şehirde bir kültür ortamı oluşması adına bugüne kadar yapılan doğru veya hatalı şeyler neler? Mevcut eksikliklere bakarak, şehrin geleceği açısından kısa vadede sanatçılar neler yapabilir?

Keşke bu soruya gelene kadar gevezelik etmeseydim sevgili İbakorkmaz. Çünkü bu konuda uzun uzun sohbet etmek isterdim. Fakat az önce dediğin gibi “resim yapmak edebiyatla arama mesafe koydu.” Beni tanıyanlara ve sevenlerime dediğim gibi “yaktıktan yazmaya vakit bulamıyorum!” Değerli okuyucular anlasın diye diyorum ki resimleri ahşap yakma yöntemi ile yapıyorum. Senin bu söyleşin ümit ederim ki benim yeniden edebiyat damarımın açılmasını sağlar.

O zaman biz de sizin yazmaya dönüşünüzü istediğimizi söyleyelim hocam. Sohbetiniz için teşekkür ediyoruz.

Kalemimi gömdüğüm yeri hatırlattığın için asıl teşekkür edecek olan benim dostum İbakorkmaz.

(Şehir Kültür Sanat Dergisi, Sayı: 47, Ekim Kasım

Aralık 2022)